

avslag. Det var just den här typen av ingrodd konservatism som fått unga före detta soldater att dra den oundvikliga slutsatsen att kampen mot fascismen aldrig framgångsrikt kunde ledas inifrån den officiella försvarsstrukturen. Det var hög tid att gå vidare.

En ny regnrock

Under sommaren 1946 höll sig Flamberg och gänget undan från alla aktiviteter som drog till sig för mycket uppmärksamhet och nöjde sig med att enbart häckla på offentliga möten. På hösten beslutade de sig att anpassa sitt modus operandi och bestämde sig för att även ge sig på fascisternas privata möten. Ett av målen, avslöjade de i en artikel om gruppen i *News Review* 1948, var ett möte som BBP höll på St. Ermine's Hotel och som de attackerat när det börjat närma sig slutet.

Förlusterna inskränkte sig till en sönderriven regnrock tillhörande någon i gruppen. En insamlingsrunda fick ihop en summa på 3 shilling och 4 pence per skalle och en ransoneringskupong för kläder. Netresultat: en ny regnrock och det officiella födelsen av en militant antifascistisk organisation.⁵⁴

Kort därpå slog de till igen. Raven Thompson hade gett ett antal föreläsningar på temat judiska profitörer och svartabörsaktörer. När gruppen upptäckte att ett var schemalagt till Holborn Hall i Kingsway så tillkallade de polis genom ett falskt hot om att spränga stället i luften om inte mötet ställdes in. När inte det fungerade övergick de till plan B, kvaddade mötet och förstörde Raven Thompsons lanternas magica projektor. Det var dock medan de låg och väntade i rummet intill som de råkade ut för ett nervkittlande, men samtidigt avgörande sammanträffande med rättvisan. Två polismän klev in, uppenbart på helspänn efter bombhotet; till sin förvåning fick de se omkring ett dussin unga män som hängde där utan något uppenbart syfte, så de krävde att få veta vilka de var. Precis intill dörren stod Len Sherman och Jonny Wimborne, en ganska liten kille med tunn

mustasch som tekniskt sett fortfarande tillhörde handelsflottan. 'Vi är med i en fotbollsklubb' sa Sherman. 'Vad heter klubben?' frågade polisen. Sherman och Winborne fick båda syn på numret på dörren samtidigt. 'Vi är 43:ans fotbollsklubb!' sa de med en röst. Det var så, insisterade Len Sherman några decennier senare, som Grupp 43 fick namnet. 'Om du hört nått annat, glöm det, för det var jag som döpte gruppen, det var rena tillfälligheten, inget planerat, låg ingen avsikt bakom, det hände precis som jag berättat det för dig, och det är ett historiskt faktum!' ⁵⁵

Så lyder emellertid inte den officiella redogörelsen över hur gruppen fick sitt namn. I all litteratur slår gruppen fast att det namngavs på grund av att 43 personer var närvarande i rummet på dess första officiella möte. Det är också Morris Beckmans version av händelserna; han beskriver hur trettioåtta män och fem kvinnor träffades i ett rum på andra våningen i Maccabi House och beslutade att bilda en organisation som med alla tillgängliga medel skulle besegra fascismen. På det mötet, som varade i flera timmar, valdes två ordförande, Gerry Flamberg och Geoffrey Bernerd och gruppen mål och syften slogs fast. De lades senare fram i en av gruppens pamfletter:

1. Att verka för ett omedelbart införande av lagstiftning som gör fascistiska och antisemitiska organisationer illegala.
2. Att aktivt kämpa mot alla fascistiska och antisemitiska organisationer genom att: (A) Motarbeta deras aktiviteter (B) Exponera dem offentligt
3. Att väcka och förena alla delar av befolkningen mot det fascistiska hotet.
4. Att utveckla en organisation som är kapabel att försvara lokalsamhället.
5. Att arbeta och verka gemensamt med alla andra grupper som kämpar mot fascism och antisemitism.

självförsvar

Andra ämnen som diskuterades var gruppens politiska ställning och vem som kunde bli medlem. De kom överens om att gruppen inte skulle ta någon politisk ställning eller ha åsikter i några andra frågor

propaganda. En särskilt störande incident var när han sett två unga flickor 'som inte fattade ett jota, gått runt med orden TASK GROUP: EN VARNING TILL JUDARNA' skrivet med beständigt bläck på baksidan av händerna.¹⁷

Dessa formbara ungdomar gav Gaster möjlighet att i samhällena i norra London sprida giftigt material, inklusive Arnold Leeses *Gothic Ripples* och Gasters egna pamfletter, en med titeln *Wir Kommen Wieder* (Vi kommer igen).¹⁸ Pamfletten som delvis återgavs i *Edgware Local* var tryckt av Burgess och i den gjordes ett antal påståenden:

JUDEN ÄR EN UNDERLÄGSEN VARELSE — Om en jude kommer gående på samma trottoar, knuffa ner honom i rännstenen där han hör hemma.

JUDEN KOMMER ATT SMITTA NER DIG — om en jude sitter på samma buss eller tåg som du, kasta av honom.

JUDEN ÄGER FÖR MYCKET — bojkotta deras affärer; om du själv arbetar i butik, betjäna inga judar.¹⁹

När Ayrton-Gould rapporterade sina farhågor tog en anställd inom Special Branch en titt på Gaster och Task Group och noterade att många av de unga killarna som anslutit sig hade ett kriminellt förflutet med butiksinbrott, bilstöld och vandalism. Deras slutsats var att även om Gaster hade politiserat dessa ungdomar så var det inte han som gjort dem kriminella, och det var faktiskt Halt Cafés rykte om att dra till sig dessa ungdomar som lockat dit honom. Det var dock Gasters förmåga att utnyttja dessa unga människor för sitt eget syfte som gjorde det möjligt för honom att föra det 'antijudiska terrorregemente' som lokaltidningen beskrivit. Den unga åldern på Gasters anhängare var inget särskilt ovanligt, för tonåringar som hade varit gamla nog att delta i kriget utgjorde en stor procentandel av British League och andra gatuaktiva fascistorganisationer.

I slutet av januari gick en ung judisk kvinna, Peggy Bloom, ut på en promenad med sin hund en söndagskväll i Edgware när hon råkade på tre ungdomar som stökade runt och slumpmässigt sköt med luftgevär på olika portar. När de såg Bloom så riktade de geväret mot henne. 'Åk tillbaka till Palestina annars skjuter jag dig' sa en av ungdomarna och

avlossade utan vidare luftgeväret, skottet brände till i nacken på henne. När hon vände runt och sprang blev hon skjuten ytterligare en gång, den här gången i ryggen; därefter lyckades hon ta sig hem där hon sedan återhämtade sig.²⁰ Även om det inte finns några belägg för att ungdomarna hörde till Task Group så inträffade händelsen vid en tidpunkt då gruppen gjorde livet väldigt svårt för den judiska gemenskapen i norra London. Unga människor började trakassera judar, distribuera antisemitisk litteratur, bryta sig in i och vandalisera butiker och klottra antisemitisk graffiti på judiska byggnader i Edgware med omgivningar. Det spred sig så långt söderut som Golders Green där en judisk butik hade blivit nedklottrad med KOM IHÅG PISKAN.

På Grupp 43:s nya högkvarter på Bayswater Road ringde telefonen. Den som ringde var en missnöjd och upprörd före detta medlem i Task Group som hade en del information. Medlemmar i hans gamla organisation planerade att söndag natt klockan 02.00 klottra ner varenda butik på Edgware Station Road med antisemitiska slagord. Den natten stod två bilar fyllda med erfarna gruppmedlemmar och väntade i ena änden av Station Road, billjusen var släckta och rökning strängt förbjudet. En vit skåpbil körde fram och bromsade in en fem sex meter bort. Sex man dök upp och sökte utan framgång igenom omgivningen och började därefter lasta ur burkar och penslar ur skåpbilen. I det ögonblicket rusade gruppmedlemmarna fram mot de tilltänkta vandalerna som lamslogs av skrämsel. 43:orna radade upp dem längs väggen, tog deras färgburkar och hällde ut innehållet över huvudet på fascisterna.²¹

Det var den enda egentliga seger som Grupp 43 vann över Task Group. Även om de hade varit beredd på hotet från Task Group ända sedan den blev aktiv så var det inte mycket de kunde göra. Men det var som reaktion på Gasters gäng som Grupp 43 utvecklade en del avgörande sidor av sin verksamhet, till exempel sin underrättelseförmåga och sitt beslut att dela upp sig i lokalsektioner som kunde fokusera på att övervaka och hantera fascistisk aktivitet i sina egna områden.

Än mer avgörande var att Task Groups verksamhet var det som ledde till att Grupp 43 för första gången trädde fram i rampljuset. Den 27 mars, dagen efter att rubrikerna i *Edgware Local* ropat ut att 'Grupp 43 är ett judiskt svar på fascisterna' höll gruppen ett 'Svar på

Golding och Alec Carson, en fallskärmsjägare och två RAF-piloter; Flamberg hade tilldelats *Military Medal* och Golding *Distinguished Flying Cross*.³⁸ De utmärkte sig till den grad att vakthavande befäl till en början vägrade att skriva in dem som anhängna, men Golding och Flamberg insisterade, de krävde att få sin sak prövad i domstol.³⁹

Militära utmärkelser hade högt anseende i Storbritannien efter kriget, och gruppen förstod att gripandet av deras dekorerade medlemmar skulle generera den publicitet och uppmärksamhet i tidningarna som de önskade. Gruppen försökte hela tiden betona att det var en organisation av krigsveteraner vars medlemmar hade utmärkt sig i aktiv tjänst medan fascisterna allihopa hade varit internerade enligt 18B. Genom att fokusera på sina medlemmars militära meriter så utmanade dessutom gruppen fascisternas påstående att judarna under kriget bara försökt profitera på konflikten och gjort allt de kunde för att slippa fronten. I verkligheten visade siffrorna att 15 procent av den anglo-judiska befolkningen, i jämförelse med 10 procent av befolkningen i helhet, hade gjort militärtjänst.⁴⁰ Gruppmedlemmarnas militära karriärer var en livsviktig del av gruppens PR-operation och beslutet att anspela på det gav omedelbar återbäring.

Onsdagen därpå fångade rubrikerna på *Hackney Gazette* den sextonårige Harry Kaufmans intresse: 'Möte på Ridley Road drabbad av oroligheter, åtta anhängna på söndagskvällen'. Nyfiket läste Kaufman artikeln och fick veta att judiska krigsveteraner satt anhängna för att ha slagits med fascister. Walthamstow där han bodde hade ännu inte välsignats av British League med något eget talarpodium så varken han eller hans föräldrar hade någon aning om fascisternas aktiviteter. Nästa söndag gick Kaufman ner till Ridley Road för att själv se efter vad som pågick. I utkanten av en folksamling som var tre gånger så stor som förra veckan stod Kaufman och började prata med Harry Bidney. Trots Kaufmans uppenbara ungdom och småväxta kroppsbyggnad — han var bara en och femtiotvå — så värvade Bidney honom till East Endsektionen.⁴¹ Kaufman som ett bra tag var gruppens yngsta medlem var antagligen inte den enda som gick med i efterdyningarna av den första attacken.

Gruppen fick ett ännu större publicitetslyft efter rättegången som hölls den 23 juni 1947 inför Mr Daniel Hopkin vid Norra Londons

fredsdomstol. Fyra dagar tidigare hade Stanley Marks, Harold Bidney och David Tiller allihopa sluppit straff för sina roller i kaoset i Tottenham, troligen hoppades deras kamrater i gruppen nu på liknande tur.⁴² Liksom de tre i Tottenham stod de åtalade anklagade enligt 5:e paragrafen i 1936 års Allmänna ordningsstadga: 'För hotfullt uppträdande med uppsåt att störa ordningen'. Det rådde självklart inte minsta tvivel om att de hade stört ordningen, så Hopkin såg sig tvungen att ge dem ett års villkorlig dom trots att han i sak uppenbarligen sympatiserade med dem:

Om personer kommer till det här området, ett huvudsakligen judiskt område, för att på det här viset prata antisemitism, röra upp rasmötsättningar, hetsa och förolämpa befolkningen här och provocera dem, så får de räkna med att de bara får vad de förtjänar. Jag skulle stödja polisen om de vidtog åtgärder för att dämpa den här typen av tal... Jag beklagar bara att polisen inte anhöll talarna samtidigt med de åtta åtalade.⁴³

Hopkins kommentar trycktes i *Manchester Guardian*, *Daily Worker* och *Hackney Gazette* vilket tydligen hade effekt. För under följande sex veckor fortsatte oroligheterna kring British Leagues möten, men inga fler anhölls.

Det förändrades den 13 juli på ett möte på Ridley Road när en civilklädd poliskonstapel grabbade tag i en judisk gentleman som hette Murray Silver som häcklat talaren genom att ropa 'Man får väl för fan ställa en fråga när det är frågestund!' Silver protesterade och slets sig loss men konstapeln högg tag i armen igen och vred om medan han släpade iväg honom till den väntande Svarta Majan.⁴⁴ Rasande över denna orättvisa kämpade Silver emot och slog till konstapeln och fick omedelbart flera poliser över sig. När David Goldstein, en tvåbarnspappa i fyrtioårsåldern som frikallats ur armén 1943 på grund av invaliditet, fick se vad som pågick så protesterade han. Fyra poliskonstaplar svarade med att hoppa på honom. Han fick flera slag i ansiktet och blev nerlagd på marken innan de släpade iväg honom till närmsta polisbil. Polisen hävdade senare att Goldman hade provocerat dem genom att sparka deras överkommisarie på pungen.

På stationen fick Goldstein och Silver vänta i separata celler i timmar tills först den ene sedan den andre fördes in i ett förhörssrum där de stötte på den man som Goldstein sades ha attackerat, chefen för G-Divisionen överkommissarie Charles Satterthwaite. 'Förbannade judesvin!' skrek Satterthwaite medan han upprepade gången slog till Silver medan två av hans konstaplar höll fast honom mot väggen. Goldstein gav sig Satterthwaite på i ansiktet, som han enligt Silvers uppgifter lämnade 'alldeles nedblodat'.⁴⁵ Båda männen släpptes nästa morgon mot borgen men ställdes en månad senare ansikte mot ansikte i rätten med Satterthwaite som nekade till att ha misshandlat fångarna. Överkommissariern blev trodd, det blev däremot inte Silver och Goldstein som båda befanns skyldiga och fick fängelse. Goldstein fick tre månader, Silver tjugoåtta dagar.⁴⁶

För Grupp 43 skulle Satterthwaite komma bli en lika stor skurk som Mosley eller Hamm. Han kallades enligt journalisten Rebecca West för Grisen av 'praktiskt taget alla folksamlingar som han ryckt ut för att skingra och man kan verkligen förstå varför; även om djuret i fråga inte är någon vanlig sugga utan ett verkligt vildsvin'. West porträtterar honom ovanligt levande. 'En oregelbunden triangel balanserande på sin spets, med brant sluttande sidor från ett par otroligt breda skuldror ner till de små fötterna. Den nedlåtande blicken gällde alla människor, oavsett vilken sida de stod på'.⁴⁷ Ett omdöme som gruppen nog skulle invänt mot för de var övertygade om att Satterthwaite, som Lennie Rolnick uttryckte det, var en 'första klassens antisemit och skulle gjort bra ifrån sig i Belsen'.⁴⁸ Beckman mindes fortfarande hur Satterthwaite strosade runt kring Ridley Road och pekade ut Grupp 43:or med batongen och skrek 'Ta honom. In med honom i arresten,' och delade ut ordentliga smällar till alla gruppmedlemmar som råkade inom batong-avstånd. Givetvis tänkte gruppen inte stå ut med sånt utan vidare. När Satterthwaite gick förbi Jules Konopinski i en rättsall föll Konopinski ihop och skrek att han blivit slagen; Satterthwaite fick allvarliga problem med domaren. Len Sherman föredrog mer direkta metoder. På ett möte slank Sherman bakom ryggen på Satterthwaite, knackade honom på axeln, och när polismannen vände sig om slog han till honom rakt i ansiktet. Enligt Beckman slog han till honom så hårt att han gick i golvet med knäckt näsa.⁴⁹ Något som Shermans

gång, allihopa, utan reservationer skulle ställt upp på. 'Han var den värsta skithögen av alla.' sa Gerry Abrahams.

Opartisk övervakning

(ney)

'Och ni är helt säkra på att övervakningen vid dessa möten sker helt opartiskt?' frågade Silvers och Goldsteins försvarsadvokat Satterthwaite under rättegången.

'För en poliskonstapel är övervakning alltid en fråga om opartiskhet' svarade överkommissarie Satterthwaite.⁵¹ Ett påstående som strider mot fakta. I en undersökning av fyrtionio fall av ingripanden under fascistmöten har historikern Dave Renton kommit fram till att antifascisterna löpte tre gånger så stor risk som fascisterna att hamna i arrestlokalen.⁵² Frågan är varför?

Utbredd antisemitism inom Londonpolisen är det enklaste svaret. Satterthwaite var inte på långa vägar den ende polis som regelbundet kommenterade religiös tillhörighet hos de antifascistiska orosmoment som han satte i arrest. Två unga gruppmedlemmar från East End, ett frisörbiträde som hette Vidal Sassoon och hans nära vän Mo Levy, en vänlig jätte till pojke, hade en särskilt otäck sammanstötning med rättvisan som Sassoon skildrar i sin självbiografi.

En kväll i Kilburn jagade vi in fascisterna på en pub och blev själva jagade av polisen. De anhöll tre av oss. Det tog en bra stund att komma fram till polisstationen som bara låg några gator bort. Två polismän höll fast en av mina kamrater, Mo Levy, medan ett befäl slog honom, slog honom överallt utom i ansiktet, samtidigt som han kallade oss 'judiska horungar', 'jävla judesvin som Hitler glömde' och 'utländska horungar'.⁵³

Det råder ingen tvekan om att händelserna i Palestina förstärkte den ingrodda antisemitismen i kåren. Denna oroande trend förvärrades 1948 när tidigare medlemmar av brittenas palestinska polisstycka förflyttades till östra London.⁵⁴

De visste att de hade att göra med en institutionellt antisemitisk

organisation så därför var Grupp 43 angelägna om att inte provocera polisen. De gjorde faktiskt allt de kunde för att samarbeta.⁵⁵ Som nämnts tidigare, innan gruppen genomförde en attack på ett talarpodium så kontaktade någon alltid det högsta polisbefälet på plats och bad honom att stoppa mötet. Med undantag för gatudrabbningarna så var gruppen angelägen om att samarbeta vid utredningar och vidarebefordrade till och med underrättelseinformation till Special Branch. Inget av detta gjorde någon särskild skillnad. Men det vore missriktat att bara skylla detta på antisemitism inom Londons poliskår; andra fördomar spelade med säkerhet också in.

En kan vara att polisen aldrig blev riktigt övertygad om att gruppen var opolitisk och inte i hemlighet kommunistisk. Därför sågs de antifascistiska krigsveteranerna, liksom sina kommunistiska allierade, som radikala agitatorer som strävade efter att välta status quo över ända. Sammanblandningen är faktiskt ganska förståelig. 1942 var 10 procent, 5 000 medlemmar, i Storbritanniens kommunistparti judiska, och de flesta av dessa 10 procent bodde i östra London.⁵⁶ I förvirringen under en gatudrabbning kan en poliskonstapel förlätas för att ha blandat ihop en typ av antifascist med en annan.

Utöver att vara antisemitisk eller antikommunistisk så fanns det profascistiska element inom polisen. I oktober 1946 skrev en bekymrad lokalinnevänare, Mr Orman, ett öppet brev till inrikesminister Chuter Ede:

Jag antar att det är helt i sin ordning att ett ruttet svin som Jeffrey Hamm ställer sig i ett gathörn i Londons East End och ropar 'Ner med judarna. Bränn synagogorna. Döda utlänningarna,' och att han kommer undan med det. Men om en person försöker sätta stopp för honom, vad händer då? Den så kallade lagens väktare, polisen, går fram till den här personen och säger till honom att det är bäst att han försvinner annars kanske han råka illa ut...De där lagens väktarna från polisstationen på Commercial Streets skryter öppet om att de är medlemmar i Jeffrey Hamms fascistparti.⁵⁷

På ett av sina första möten i Bethnal Green ett år tidigare gick en polisman fram till Hamm och frågade om hans rörelse var antijudisk. När

det en gång var klarlagt så försäkrade polisen honom om att han inte skulle få några problem från polisen i det här området.⁵⁸

Det var emellertid i västra London som de mest alarmerande exemplen på det nära samröret mellan polisen och fascisterna blev synligt. I juli 1947 började Victor Burgess att hålla utomhusmöten med Union for British Freedom. Evenemangen var inte på samma skala och med samma våldsamt som British Leagues möten längre österut, men det innebar att gruppen kunde komma närmare podiet och försäkra sig om att Burgess klart och tydligt kunde höra deras feedback. När han på ett möte i augusti ställdes inför en särskilt högljudd häcklare hade Burgess vänt sig till en poliskonstapel och begärt att få häcklaren namn och adress. I publiken den dagen befann sig den socialistiska parlamentsledamoten D. N. Pritt, en stenhård antifascist och ställföreträdande advokat för Grupp 43. Pritt såg med skräckblandad förvåning på när polismannen gjorde som begärts, och alltså räckte över informationen till Burgess. Pritt frågade polisen, 'som var mycket vänlig,' varför han gjort det, och fick till förklaring att 'eftersom det är svårt för polisen att i praktiken avgöra om en särskild störning är en förseelse eller inte, så har de gjort det till *rådande praxis* att ta namn och adress på alla personer som pekas ut av mötesordföranden.'⁵⁹

Skräckslagen skrev Pritt en artikel i *New Statesman* vilket ledde till att Rikspolischefens kansli beordrade en utredning. Ett cirkulär skickades ut till alla polisdistrikt där det frågades om det förekom sådant i deras distrikt, och det kom fram att sådana saker inte var så ovanliga. Polismästaren i F-divisionen bekräftade att man verkligen hade vidarebefordrat namn till Burgess.⁶⁰ I ett svar till Pritt, i samma tidning, informerade inrikesminister Chuter Ede att denna praxis enligt paragraf 6 i Allmänna ordningsstadgan var tillåten för att mötesanordnare skulle kunna åtala mötessabotörer; han delade uppenbarligen inte Pritts oro att fascisterna skulle ta lagen i egna händer och göra hembesök istället.⁶¹ Med den vetskapen var det förståeligt att gruppmedlemmar, särskilt de som fortfarande bodde hemma hos familjen, ofta var försiktiga med att uppge sin identitet för en polis, vilket utsatte dem för ännu mer anklagelser om obstruktion.⁶²

Inrikesminister Edes hänvisning till Allmänna ordningsstadgan, Public Order Act, var avgörande. Denna lagstiftning formade i stor

De som var villiga att offra sin tid brukade vanligtvis få en hög med *On Guard* och ett ställe att sälja på, eller så blev de tillsagda att bevaka en speciell fascist, eller bostad, eller så instruerades de att gå runt och samla in bidrag. Sedan var det förstås de ordinarie mötena, de småskaliga evenemang som varje sektion var ansvarig att närvara vid och driva opinion på. Martin Block och hans Centralsektion gick till exempel varje lördagsmorgon till fascisternas möte vid Nottingham Hill Gate där de brukade häckla, försöka provocera talaren och sälja *On Guard*. Men efter hand så blev det bara som vilken dag på jobbet som helst, fullt av rutinartade handlingar och förutsägbart resultat. Det var inte särskilt spännande, och det mest påtagliga resultatet var troligen några sålda exemplar av *On Guard*, och några lite hesare röster.

Ännu segare var det eviga kravet på att samla in bidrag. Vartefter kampen hårdnade så drog flera medlemmar på sig sjukhusräkningar, rättegångskostnader och fick ligga ute med borgenssummor och böter (det utgick alltid full ersättning). Att samla in medel för att finansiera dessa kostnader var ett jobb som särskilt involverade de på högkvarteret, de kontaktade donatorer, arrangerade sociala insamlingsevenemang eller gjorde förfrågningar direkt via brev. Ännu mer akut uppgift för gruppens sekreterare var att skriva postkort. På den tiden, innan de flesta hade telefon, så var det gruppens favoritmetod för att meddela sina medlemmar tid och datum för kommande möten. 'Inte det säkraste kommunikationsmedlet' mindes Jules Konopinski, 'men det fanns inget annat sätt. Man kunde bara hoppas att de skulle komma.'³⁶ Medlemmarna alltså, inte postkorten. Det, förklarade Jonny Goodman, var ett av gruppen största utmaningar som frivilligorganisation.

Eftersom det inte var en militär organisation så kunde vi inte kommendera personer att vara vid en viss tid eller plats. Så därför gav man sig ofta ut i det okända, eftersom man inte visste hur många som skulle dyka upp. När man kom dit kunde det vara 300 svartskjortor och kanske bara femton av våra kompisar, vilket inte bådade gott, det var den typen av rätt komplicerade saker som gruppen hela tiden måste brottas med, att försöka få rätt antal personer till rätt plats vid rätt tidpunkt, alla var ju frivilliga, det var ju ingen som tvinga en eller så.³⁷

En metod som gruppen prövade för att rigga leken till sin fördel var det som Jules Konopinski kallade 'arbete i det tysta', att hejda fascisterna på väg till mötet och övertala dem att inte gå. Vilket emellanåt innebar att spöa upp dem, men det visade sig oftare att man kunde avråda en tillfällig supporter genom ett litet samtal. 'Om man säger åt folk, kolla här, om du går så kommer du att få näsan knäckt eller en smäll på en käften, då bryr de sig inte om att gå, och då minskar deltagandet ganska snabbt.' Taktiken var speciellt effektiv mot de mer medelklassiga fascistsupportrarna som tyckte mycket bättre om privata inomhusmöten med rejäl funktionärstillsyn, och 1947 var det främst British Peoples Party som höll sådana möten.

Eftersom hertigen av Bedfords organisation aldrig höll några offentliga gatumöten och tenderade att ha ett mer medel- och överklassigt medlemskap så undgick de i stort sett Grupp 43. Men de få gånger som Beckett arrangerade större privata möten på lokal så gjorde gruppen vad de kunde för att störa mötesordningen. Det fanns flera olika taktiker. Eftersom fascisterna ofta hyrde lokaler under pseudonym, så kontaktade gruppens underrättelsetjänst lokalen så fort de fick höra om ett inbokat möte och avslöjade organisationen som ville nyttja den, och deras verkliga syften. En del bokade av på en gång; andra krävde att de fick klart för sig att om de lät mötet bli av så skulle det attackeras och att man säkert kunde räkna med skador på egendomen. På en del lokaler ignorerade man varningarna, och i de fallen började gruppen dela ut flygblad lokalt i området i hopp om att få igång en stor demonstration. Samtidigt hade gruppens spioner instruerats att försöka lägga vantarna på biljetter, som duplicerades av tryckerimästare som stödde gruppen, för att sedan lämnades tillbaka till sina rättmätiga ägare. Om det var platsbestämda biljetter så gick gruppmedlemmarna till lokalen så tidigt som möjligt för att ta platserna och började sedan tjafsas när de rättmätiga ägarna till platserna dök upp. Vanligtvis utbröt det gräl som fördröjde mötet en hel del.³⁸ Det fanns andra ännu effektivare sätt att störa möten. Martin Block mindes att

Om vi fick möjlighet att undersöka ett ställe och kom på att det fanns brandhinkar fyllda med vatten, bra; lägg ner torris i dem, snart var lokalen fylld av rök. Jag kommer ihåg att vi gjorde det på

pojkar vid dörrarna inne i stadshuset. När de kom in på parkeringsområdet så gick vi ut och mötte dem. De fick sitt livs största chock, de var inte alls beredda på att vi skulle vara där, så de dunsta.⁶¹

För ett kort tag i alla fall. När gruppmedlemmarna identifierade tolv fascister som hade lånat gruppens taktik att förfalska biljetter, så ombads de ge sig av. Ett tumult följde, men fascisterna blev till sist avhysta. Men när de dök upp utanför byggnaden igen så triggade det igång råden; över hundra fascister gjorde ett frontalangrepp, några viftade med bensinfyllda flaskor och fyrverkeripjäser och hela tiden regnade tegelstenar mot stadshuset. På trappan utbröt en stor strid och det krävdes en 'busslast poliser' för att avstyra bråket. Ganska många personer fördes till sjukhus med skador och många blev anhållna.⁶² Martin Block minns att det skedde så många gripanden att det tjänstgörande polisbefälet gav upp och skrek 'För i helvete, ge er iväg härifrån allihopa!'⁶³

Sammantaget ställdes bara två fascister inför rätta och båda blev till sist frisläppta av domare Herbert Malone som uttryckte sin uppfattning: 'Ni har rätt till era åsikter och att ge offentligt uttryck för dem, var och en som hindrar er kommer att straffas.' Det, noterade *On Guard*, var milsvitt från det råd som Malone brukade ge antifascisterna som han aldrig glömde bort att varna för att besöka fascisternas möten. *On Guard* pekade också på polisens inkonsekventa agerande att alltid erbjuda skydd för fascisternas möten, men inte för det här.

Det bristande polisskyddet för vänstern och antifascisterna var normen och därför måste de ofta begära skydd från gruppen, som var glada att stå till tjänst. När ett stort fackföreningsmöte skulle hållas i Bethnal Green vände man sig än en gång till gruppen. Gruppen skickade ner omkring femtio medlemmar som vaktade alla entréer så att mötet kunde pågå utan några avbrott. Gruppen väntade tills alla ledare och fackföreningsmedlemmar hade gått innan de själva lämnade lokalen och gav sig av mot tågstationen. I hörnet av Victoria Park Road ställdes gruppen ansikte mot ansikte med 100 fascister, en av dem svängde en Union Jack. Gruppen var numerärt underlägsen, två mot en, men stod emot. Då plockade en tjomme som hette Cyril Kearnes upp en flaska och kastade den mot flaggbäraren och

helvetet bröt loss när de två sidorna rusade på varandra. Harry Kaufman befann sig mitt i handgemänget

Jag blev knuffad i ryggen av någon och landade ovanpå nån annan så jag smällde på honom, hoppas det var en fascist. Det fanns ingen gatubelysning så ljuset var skumt, det var till att chansa. Jag höll på att spöa upp en kille och plötsligt dök en polis upp och han säger 'Hallå där, nu är du fast, nu följer du med mig, gosse.' Då ställde sig Reggie Morris upp och la armen runt mig, han var klädd i vit regnrock med slag och axelklaffar, stoppade handen i fickan och drog upp ett kort, jag såg inte var det var, och polismannen kunde inte se var det var, 'Special Branch, jag tar hand om den här mannen konstapeln' sa han. Sedan grep han tag i mig och sa *Fuck off!* och jag sprang mot stationen.⁶⁴

I december 1948 samarbetade gruppmedlemmar med kommunisterna igen; den här gången för att störa ett möte som Mosley skulle hålla på Roman Road School i östra London. När fascisterna kom så upptäckte de att det redan var trettio personer som hade barrikaderat sig inne i byggnaden; de hade alltså snott skolan.

Nyheter rapporterade vid den tiden att ockupationen hade letts av kommunister vilket föranledde en indignerad ledare i *On Guard* apropå ämnet hur pressen insisterar på att identifiera alla antifascister som kommunister, en vink om att ockupationen hade utförts av gruppen.⁶⁵

Polisen lyckades bryta igenom barrikaderna och krävde att inkräkarna omedelbart skulle ge sig iväg. De svarade med att lägga sig ner och koppla arm så polisen tvingades till en del våldsamheter när de brottade loss dem. Den artonåriga gruppmedlemmen Arnold Erlick blev så illa skadad att han måste tas till sjukhus i ilfart för att röntga sina huvudskador. 'Jag vet inte varför polisen slog mig' sa han till *On Guard*. 'Jag gjorde inget motstånd — jag låg på golvet när jag blev sparkad över hela kroppen och en konstapel slet av mig ena skon och började slå mig i huvudet med den.'⁶⁶ Till slut lyckades polisen tömma salen för Mosley och hans anhängare som äntligen kunde börja sitt möte.

Utanför aulan satte både gruppen och Stepneys kommunistparti